

Wanted: Vuorovaikutusta

Tuntomerkit: Hymy, katse, kosketus ja yhteiset jaetut ilot

Edessäsi on Lasten asialla lehden 9. numero. Lehti on osa tärkeää toimintaa Lastenneurologian hoitajien -yhdistyksessä ja nimensä veroisesti – Lasten asialla!

Ansioituneesti päätoimittajan tehtävää aikaisemmin hoitanut Johanna Olli kirjoitti viimeisessä pääkirjoituksessaan lehtemme arvoista ja lapsinäkökulman esiin tuomisesta. Kiitän Johannaa tärkeästä pioneerityöstä – niin yhdistyksen kuin lehdenkin suhteen – ja otan vastaan päätoimittajan tehtävän suurella kunnioituksella edeltäjää kohtaan. Lehden toimituksessa jatkamme samojen arvojen mukaista toimitustyötä.

Tämän lehden teemaksi nousi Nepsy. Neuropsykiatrinen, neuroepätyypillinen, neurokirjo. Monta erilaista ilmaisua ja hyvin monta erilaista tulkintaa on kuultu tämän aiheen tiimoilta. On lukuisia määrä lapsia, joilla on jokin neurokirjon diagnoosi, mutta ei välttämättä psykiatrisia oireita. On myös lapsia ja nuoria, joilla neurokirjon diagnoosi on tuonut mukanaan erilaista psykiatrista oirehdintaa. Neurokirjon diagnoosit eivät aina näy päällepäin. Tämän ns. sateenvarjon alle kuuluu erilaisia diagnooseja, joissa oireet ja ilmentymä voivat poiketa toisistaan paljonkin.

Lasten ja nuorten nepsy-oireilun (esim. eristeiset keskittymisen haasteet, kuormittuminen, aistiyliherkkyys) lisääntymisestä on puhuttu jo jonkin aikaa, ja se näkyy selkeästi niin kouluissa, varhaiskasvatuksessa kuin sairaanhoidon ja sosiaalitoimen puolella lisääntyneenä tuen ja avun tarpee-

na. Lasten ja nuorten hoidossa ja kuntoutuksessa on olemassa paljon erilaisia nepsy-liitteisiä toimintoja; poliklinikoita, tiimejä, kirjallisuutta ja materiaaleja. Olemme siis jo aika valveutuneita siinä, miten nepsy-lapsen ja/ tai nuoren profiili näyttäytyy ja kuinka heitä voisi parhaalla mahdollisella tavalla tukea heidän omissa toimintaympäristöissään. Hienoa!

Olen itse pitkään pohtinut, missä mahtaa olla syyt yhteiskuntamme keskittymättömyyteen.

Onko yhdessä vietetty aika, aito vuorovaikutus sekä vanhemman ja lapsen välinen kanssakäyminen vähentynyt? Olemmeko siirtyneet aidon katsekontaktin ja tunteiden jakamisen sijaan tuijottamaan ruutuja ja tarjoammeko aina vaan nuoremmille lapsille älylaitteen? Lyhentääkö sosiaalisen median tarjoama viihde entisestään keskittymiskykyämme? Miten jatkamme elämää tietäen, että vastaus kaikkiin edellä mainittuihin kysymyksiin on kyllä?

Sanotaan, että se mitä käytämme, vahvistuu. Pyritään siis kohtaamaan toisemme hymyin, katsein, kosketuksin ja yhteiset ilot jakaen. ■

Ilona Lepistö,
Päätoimittaja